

МОТИВИ към Присъда №77/11.11.2021г. постановена по НОХД№189/2021г. по описа на ПЛРС.

Обвинението е против Т. И. Г. от гр. Червен бряг, обл. Плевен, ЕГН: *****, за това че през периода 24.02.2020 г. - 02.03.2020 г. в с. ***, област Плевен, като непълнолетен, но могъл да разбира свойството и значението на деянието и да ръководи постъпките си, при условията на продължавано престъпление, принудил Ц. В. К. от с. ***, област Плевен, да извърши нещо противно на волята ѝ, като употребил за това заплашване, както следва:

1. На 24.02.2020 година в с. ***, област Плевен, принудил Ц. В. К. от с. ***, област Плевен, да извърши нещо противно на волята ѝ, а именно да осъществи видео разговор с него чрез социалната мрежа „****“, като употребил за това заплашване, че ще манипулира нецензурно и ще разпространи в социалните мрежи нейни снимки от фотоалбума ѝ в „****“.

2. На 02.03.2020 година в с. ***, област Плевен, се опитал да принуди Ц. В. К. от с. ***, област Плевен, да извърши нещо противно на волята ѝ, а именно да осъществи видео разговор с него чрез социалната мрежа „****“ по време, на който да си облизва устните пред камерата, като употребил за това заплашване, че ще разпространи в социалните мрежи нецензурно манипулирана нейна снимка, като деянието останало недовършено по независещи от него причини - престъпление по чл. 143, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 63, ал. 1, т. 3 от НК.

Представителят на Районна прокуратура – гр. Плевен поддържа изцяло така повдигнатото срещу подсъдимия обвинение. Подробно излага съображения в тази насока. Счита същото за доказано, въз основа на всички събрани в хода на досъдебното производство и съдебното следствие доказателства, пледира съда да признае Г. за виновен и му наложи наказание в размер на 6 месеца лишаване от свобода, което на основание чл. 69, ал. 1 от НК да бъде отложено с тригодишен изпитателен срок. Счита, че предявеният гр. иск е основателен, като моли да бъде уважен в размер по справедливост.

На основание чл. 84 от НПК и чл. 52, вр. с чл. 45 от ЗЗД, съдът е приел за съвместно разглеждане в наказателното производство граждански иск предявен от Ц. В. К., лично и със съгласието на нейната *** и законен представител Д. П. К. гр. иск против подсъдимия Т. И. Г. за сумата от 15 000 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди.

Ц.К. е конституирана, като гр. ищец в наказателното производство със съгласието на нейната *** и законен представител Д.К..

Защитникът на подсъдимия адвокат И.В. от Плевенска адвокатска колегия пледира за невинност на подсъдимия Г.. Счита, че от установената по делото фактическа обстановка не може да се направи извода за осъществен от

подсъдимия престъпен състав. Излага подробни съображения в тази насока, твърди още, че по делото няма каквито и да е събрани доказателства, че зад този профил стои подзащитния му и за това, че именно той го ползва. Според защитника на подсъдимия, адв. В. е следвало да се докаже от кой IP адрес се изпратени съответните съобщения, както и от какво електронно съоръжение, от какво техническо средство са изпратени съответните съобщения и не на последно място, кой именно е изпратил тези съобщения. Излага доводи, че по делото няма каквито и да е доказателства в тази насока.

Алтернативно излага доводи, че ако се приеме за установено, че подзащитният му е извършил деянието което е описано в обвинителния акт, моли да се приеме, че се касае за маловажен случай по смисъла на закона, че не са настъпили каквито и да е вредни последици, че деянието макар и формално да осъществява състава на предвиденото на чл.144, ал.1 от НК престъпление, не е накърнило и не е поставило в опасност каквито и да е обществени отношения. Излагат се доводи, че ако подсъдимият следва да търпи наказание, че е извършил деянието, което представлява престъпление по смисъла на закона, то при определяне на наказанието да се отчете неговата възраст по време на извършването и да се редуцира наказанието предвид възрастта в която той го е извършил.

Относно предявения гр. иск защитникът на подсъдимия, адв. В. счита, че същият е неоснователен, тъй като твърди, че подзащитният му не е извършил престъплението и няма събрани каквито и да е доказателства за това, а и самото деяние не съставлява престъпление по смисъла на закона и по тази причина моли да бъде отхвърлен. Алтернативно моли, ако се сметне, че иска е основателен да бъде отхвърлен като недоказан по размер. В хода на съдебното дирене и следствие не са събрани каквито и да е доказателства относно търпените неимуществени вреди.

Подсъдимият Т.Г. не дава обяснения. В последната си дума моли да бъде оправдан.

Съдът като прецени показанията на разпитания, като свидетел граждански ищец Ц. В. К., показанията на свидетелите Д. П. К., Х. Н. И., В. ХР. К., заключенията на вещите лица по назначените и изготвени комплексна съдебно психиатрична и психологична експертиза по отношение на Ц. В. К. и комплексна съдебно психиатрична и психологична експертиза по отношение на Т. И. Г., заключението на вещото лице по изготвената съдебно-техническа експертиза, както и представените по преписка № 2192/2020г. по описа на Районна прокуратура – Плевен, ЗМ №269/2020г. по описа на Второ РУ-гр. Плевен писмени доказателства и събраните в хода на съдебното следствие, намира за установено следното:

През инкриминирания период подсъдимият Т.Г. живее в гр. Червен бряг, област Плевен. През учебната 2019-2020г. същият бил *** в **** * в „****“ - гр. Плевен.

През този период подсъдимият имал регистриран профил в социалната

мрежа „***“, където бил публикувал множество снимки. В същата мрежа той попаднал на профила на *** към този момент гр. ищец Ц.К. и разгледал публикуваните от нея снимки. Харесал я, поради което през месец октомври 2019г. и изпратил покана за приятелство, която тя приела, защото видяла, че нейна близка приятелка им е общ познат. След това подсъдимият започнал да пише на К. в приложението „****“, като изразявал желание да се срещнат. К. отхвърлила предложенията му за лична среща, поради което подсъдимият решил да се свърже с нея и чрез други социални мрежи.

В изпълнение на намисленото в края на месец октомври 2019г. си направил профил в социалната мрежа „****“ с потребителско име „****“, като от него започнал да пише на профила на гр. ищец К. в същото приложение. Питал как е, като твърдял, че я вижда често в коридорите на училището, в което учи. К. рядко отговаряла на така получените съобщения.

На 24.02.2020г. вечерта подсъдимият чрез профила си в „****“ написал на К., че иска да проведе с нея видеоразговор. По това време К. била в дома си в с. **, обл. Плевен, където живеела с родителите си. След като видяла съобщението отказала да осъществи такъв разговор, но подсъдимият продължил да настоява.

За да я убеди подсъдимият и написал и от профила си във „****“, че е по-добре да изпълни желанието на лицето, което и пише от профила „****“, за да спре въпросния потребител да я притеснява.

Същата вечер К. блокирала профила на „****“ в „****“, като подала сигнал до администратора на мрежата.

Подсъдимият Г. обаче продължил да упорства в намерението си да осъществи видео разговор с нея. Веднага след като бил блокиран си направил нов профил в „****“ с потребителско име „*****“, като от него написал поредното съобщение до К. със следното съдържание „защо ме блокираш и сега ще видиш какво ще ти се случи“. Подсъдимият изпратил редица съобщения до К., като я заплашил, че ако не осъществи с него видеоразговор ще я направи за смях пред всички като манипулира нецензурно и разпространи в социалните мрежи нейни снимки от фотоалбума ѝ в „****“.

К. нямала желание да изпълни искането на подсъдимия, но била силно уплашена и притеснена от отправените заплахи, поради което се съгласила и същата вечер провела такъв видео разговор.

На 02.03.2020г. подсъдимият отново решил да проведе видеоразговор със свидетелката К.. В изпълнение на намисленото около 23.00 часа чрез профила „*****“ изпратил съобщение на К., като изразил желание да проведе видео разговор с нея по време, на който тя да си облизва устните пред камерата. По това време К. била в дома си, като след като прочела съобщението, отговорила на подсъдимия, че не желае да провежда такъв разговор. Подсъдимият, обаче продължил да изпраща съобщения, като я заплашил, че ще разпространи в социалните мрежи нецензурно манипулирана

нейна снимка, ако не проведе с него видеоразговор по време, на който да си облизва устните.

Силно притеснена от отправените заплахи К. се свързала със своя приятелка, на която споделила за случващото се. Тя я посъветвала да заглуши чата. К. я послушала, като въпреки отправени заплахи не изпълнила желанието на подсъдимия да проведе видео разговор.

Приятелката на К. споделила с *** си за случващото се, който на следващата сутринта уведомил родителите на последната за отправените заплахи към *** им.

Свидетелката Д.К. - *** на К. провела разговор с нея, при който *** ѝ и разказала за цялата проведена кореспонденция в „*****“ с лице регистрирано с потребителски имена „****“ и „*****“.

Още същия ден К. подала жалба във Второ РУ-Плевен, като предала на хартиен носител осъществената кореспонденция от *** ѝ в „*****“ с лице регистрирано с потребителско име „*****“.

От проведените оперативно издирвателни мероприятия било установено, че извършител на престъплението е подсъдимият Т.Г.. Същият признал за извършеното престъпление пред свидетеля Х. Н. И. - **** при Второ РУ- Плевен.

По случая е образувано и проведено досъдебно производство.

В хода му са назначени две комплексни съдебно психолого-психиатрични експертизи от заключенията, на които се установява следното:

Ц.К. е способна правилно да възприема, запаметява и възпроизвежда фактите относно отправените към нея искания и заплахи чрез чат разговори с потребител регистриран с потребителски имена „****“ и „*****“.

К. е била обект на психологическо насилие от страна горепосочения потребител в социалната мрежа „*****“, което насилие има системен характер и нарастващ интензитет, като в нея е провокирало възникването на чувства на безпокойство, безпомощност, обърканост и е довело до страхови изживявания.

През инкриминирания период при К. е била налице „Остра стресова реакция с нарушения предимно в емоциите“.

Т. И. Г. е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си.

Така изложената и възприета от съда фактическа обстановка се установява от показания на гражданския ищец Ц. В. К., показанията на свидетелите Х. Н. И., В. ХР. К., заключенията на вещите лица по назначените и изготвени комплексна съдебно психиатрична и психологична експертиза по отношение на Ц. В. К. и комплексна съдебно психиатрична и психологична експертиза по отношение на Т. И. Г., заключението на вещото лице по изготвената съдебно-техническа експертиза, както и от приобщените

по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателства по делото по преписка № 2192/2020г. по описа на Районна прокуратура – Плевен, ЗМ №269/2020г. по описа на Второ РУ-гр. Плевен, характеристична справка, справка за съдимост.

Съдът приема като годно доказателство заключенията на експертите, които не са оспорени и са приети от страните, тъй като намира същите за верни и компетентни, изготвени обективно, въз основа на представените писмени документи и съответстващо изцяло на показанията на гражданския ищец Ц.К..

Макар и да е страна в процеса съдът, счита че показанията на К. са достоверни относно случилото се между нея и подсъдимият Г.. Това е така защото в голямата си част показанията на гражданския ищец съдът е проверил чрез съпоставянето им с показанията на другите свидетели.

Съдът приема за логични, последователни и обективно отразяващи действителната ситуация по настоящия казус показанията на К., дадени като свидетел и показанията на свидетелите Х.И. и В.К.. От тях се установява, че К. е била обект на психологическо насилие от страна на горепосочения потребител в социалната мрежа „****“, което насилие има системен характер и нарастващ интензитет, като в нея е провокирало възникването на чувство на безпокойство, безпомощност, обърканост и е довело да страхови изживявания. През инкриминирания период при К. е била Налице „Остра стресова реакция с нарушения предимно в емоциите“.

Съдът обаче приема за достоверно казаното от К., защото между нея и подсъдимия не съществуват каквито и да било лични отношения, който да мотивират пострадалия да даде показания за действия на Г. очертаващи от обективна и субективна страна престъпния състав на чл. 143, ал.1, вр. чл.26, ал.1, вр. чл.63, ал.1, т.3 от НК и лъжесвидетелства.

При така изложената фактическа обстановка, съдът счита за установено от правна страна, че с деянието си подсъдимия Т.Г. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 143, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 63, ал. 1, т. 3 от НК, като през периода 24.02.2020 година - 02.03.2020 година в с. ***, област Плевен, като непълнолетен , но могъл да разбира свойството и значението на деянието и да ръководи постъпките си, при условията на продължавано престъпление, принудил Ц. В. К. от с. ***, област Плевен, да извърши нещо противно на волята ѝ, като употребил за това заплашване, както следва:

На 24.02.2020 година в с. ***, област Плевен, принудил Ц. В. К. от с. ***, област Плевен, да извърши нещо противно на волята ѝ, а именно да осъществи видео разговор с него чрез социалната мрежа „****“, като употребил за това заплашване, че ще манипулира нецензурно и ще разпространи в социалните мрежи нейни снимки от фотоалбума ѝ в „****“.

На 02.03.2020 година в с. ***, област Плевен, се опитал да принуди Ц.

В. К. от с. ***, област Плевен, да извърши нещо противно на волята ѝ, а именно да осъществи видео разговор с него чрез социалната мрежа „****“ по време, на който да си облизва устните пред камерата, като употребил за това заплашване, че ще разпространи в социалните мрежи нецензурно манипулирана нейна снимка, като деянието останало недовършено по независещи от него причини.

От обективна и субективна страна са налице всички признаци на посочения престъпен състав.

При определяне на наказанието, което следва да се наложи на подсъдимия Т.Г. за извършеното от него престъпление, съдът в съответствие с разпоредбата на чл. 54 от НК съобрази смекчаващите и отегчаващи отговорността обстоятелства и подбудите за извършване на деянието. Като подбуди за извършване на престъплението съдът отчита ниското правно съзнание, липсата на морално-волеви задръжки и стремеж да се предизвика възмущение у останалите членове на обществото.

За извършеното от Г. престъпление е предвидено наказание лишаване от свобода до шест години. Тъй като към момента на извършване на деянието подсъдимият е бил непълнолетен наказанието му трябва да се редуцира по реда на чл.63, ал.1, т.3 от НК, съгласно който предвиденото в Особената част наказание лишаване от свобода за повече от 5 години се заменя с лишаване от свобода до 3 години.

При определяне на вида и размера на наказанията, които следва да се наложат на подсъдимия, съдът прецени обществената опасност на деянието с оглед времето, мястото и начина на извършването му.

Отегчаващи отговорността обстоятелства по отношение на подсъдимия не се установиха.

За смекчаващи вината и отговорността обстоятелства на подсъдимия Т. И. Г. съдът приема следните обстоятелства: чистото съдебно минало и младата възраст на дееца.

В този смисъл съдът счита, че наказанието лишаване от свобода/ следва на основание чл.55, ал.1, т.1, т.2, б.”б” от НК да бъде заменено с “Пробация”, при следните пробационни мерки: по чл.42а, ал.3, т.1, във вр. с чл.42а, ал.2, т.1 от НК – задължителна регистрация по настоящ адрес, за срок от ШЕСТ месеца, която на основание чл.42б, ал.1 от НК да се изпълни чрез явяване и подписване пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице, с периодичност два пъти седмично; по чл.42а, ал.3, т.1, във вр. с чл.42а, ал.2, т.2 от НК – задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от ШЕСТ месеца.

Съдът намира, че това наказание ще въздейства поправително и възпитателно върху осъдения, а освен това ще му отнеме възможността в относително дълъг период от време да извършва обществено опасни деяния, като по този начин ще бъдат защитени значими обществени интереси.

Необходимо е обаче, да се гарантира и генералната превенция като цел на наказанието, което изисква на извършителите да налагат съответните наказания, които да действат поправително и възпитателно и върху останалите членове на обществото имащи склонност към подобни деяния.

Относно предявения граждански иск от Ц. В. К., лично и със съгласието на нейната *** и законен представител Д. П. К. за сумата от 15 000 лева против подсъдимия Т.Г., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди. Съдът намира, че същия следва да бъде уважен по справедливост в размер от 1500 лв. Именно този размер на гражданския иск съдът счита за справедлив, като има предвид характера на деянието. Именно тях съдът намира за съществена част от неимуществените вреди – претърпяната стресова реакция, които нямат материален еквивалент.

В останалата част до 15 000 лв. иска следва да бъде отхвърлен, като неоснователен и недоказан.

Предвид изхода на процеса и на основание чл. 189, ал. 3 от НПК подсъдимият Т. И. Г., следва да бъде осъден да заплати по сметка на ОД на МВР Плевен съдебно-деловодни разноски в размер на 1244.40 лева и по сметка на РС-Плевен съдебно-деловодни разноски в размер на 310.00 лева, както и държавна такса в размер на 60.00 лв. върху уважения граждански иск.

С оглед изложеното съдът постанови присъдата си.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: